

impoderabilia

KORTE VERHALEN ZONDER ENIGE VORM VAN SAMENHANG

JAN HERPS

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jan Herps', located in the lower right quadrant of the page.

Imponderabilia

im - pon - de - ra` bi - lia (Latijn) , im - pon - de - ra` bi - li - ën
(«Latijn) meervoudig zelfstandig naamwoord eigenlijk
onweegbare zaken; niet nauwkeurig te bepalen maar wel
meesprekende factoren, overwegingen of invloeden

“Non esiste né ieri né domani.
La vita è oggi: nelle occasioni che sai cogliere, nelle
cose che sai apprezzare e in tutti quei momenti che sai
rendere speciali.”

Antonio Curnetta

Het door Renate Dorrestein vaak zo meesterlijk toegepaste perspectief vanuit een kind brengt mijn gedachten onwillekeurig naar mijn eigen moeder, ons mam. Hoewel de titel *'Het duister dat ons scheidt'* niets, maar dan ook helemaal niets met haar van doen heeft, dwalen ook nu, tijdens het lezen van dit meesterlijk stukje fictie, mijn gedachten af naar mijn grootste jeugdliefde. Ja, zo mag ik haar wel noemen. Ik had altijd als enige zoon een streepje voor bij haar en mijn twee zussen hadden zich er allang bij neergelegd dat ik, na de vroege dood van mijn vader, voor een gezond deel zijn rol mocht overnemen. Ik was haar oogappel. Omdat ik ooit gelezen had dat een man zijn eigen moeder probeert terug te vinden in zijn toekomstige echtgenote besloot ik het hele land af te stropen om een gelijkenis van haar te vinden.

Ik was ontroostbaar toen ze haar altijd vriendelijke ogen voor altijd sloot op die inktzwarte, zonovergoten dag in juli, nu meer dan twintig jaar geleden. Een slopende ziekte had haar lichaam verwoest, maar niet haar gemoed. Tot op het laatst bleef ze zichzelf, vriendelijk en altijd zorgend voor een ander, zichzelf daarbij wegcijferend. Toen ik de medaille met Christoffel uit haar koude handen haalde wist ik dat een deel van mij mee gestorven was.

Mijn gedachten gaan onmiddellijk terug naar vroeger.

Mijn hart bonsde vaak van opwinding wanneer ik als kleine jongen bij haar achter op de fiets, op die mooie lange zomerdagen, in de buurt kwam van de zandafgraving, enkele kilometers van ons huis. Daar brachten we de middagen door met aanmaaklimonade, koude thee en dik belegde boterhammen met zoet. En snoep natuurlijk. Mijn jongere zusje was er ook bij, maar sliep nog te veel om als baby de volle aandacht van mijn moeder op te eisen. En wanneer er een luier van haar vervangen moest worden maakte ik uitsloverige koprollen door het warme rulle zand om indruk op mijn moeder te maken. Haar glimlach en aanmoedigingen waren als honing voor mijn zelfvertrouwen. Ook gingen we soms op visite bij een van haar zusters die als tantes uit hetzelfde mooie olifhout gesneden waren als mijn moeder. Een gastvrijheid die als een warme deken over je heen kwam. Zo groeide ik op, bijna letterlijk aan de hand van mijn moeder en was er slechts een bijrol weggelegd voor mijn vader die in ieder geval vaak weg was, meestal werken, en verder weinig bijdroeg tot de sfeer in en rondom het huis. Hij zorgde voor het inkomen, met aftrek van wat alcoholisch voorarrest. Ik had er vrede mee. Mijn moeder blijkbaar ook...

Het was voor mij even afwachten hoe de reactie van mijn moeder zou zijn toen ik thuiskwam met een vriendin, mijn huidige vrouw. Zonder een spoor van jaloezie, een voor mijn moeder totaal onbekende ondeugd, ontving ze haar en later werden het zelfs hartsvriendinnen. Ik had mijn vorige verkering vakkundig en met veel jongensromantiek beëindigd met een met potlood geschreven afscheidsbriefje, toen ik, door een puur toeval, oog in oog kwam te staan met een jong meisje dat daar ook per ongeluk was. Destijds was ik nog overtuigd van het bestaan van toevalligheden. Nu weet ik wel beter. Ze was niet al te groot en haar uitdagende lichaam zat deels vacuümgetrokken in een spijkerbroek met uitlopende pijpen. De plateauzolen waren erg bijdetijds en haar pronte borstjes weigerden te vervlakken onder de bloes met een punkkraag en een gestreept dun truitje daaróver. Ze had lang blond haar dat een mooi gezicht met sproetjes omlijstte en haar groenblauwe ogen taxeerden me met een bijna spottende glimlach. Er werd geen woord gewisseld en als twee toevallige voorbijgangers gingen we weer ieders weegs. Tot zover onze eerste ontmoeting. Er zouden er nog meer volgen.

Enige tijd later trof ik haar, weer puur toevallig, op een ontmoetingsveldje aan de Antony van Leeuwenhoekstraat. Ze was omringd door veel stoerdere jongens dan ik en de nicotine diep inhalerend keek ze me een beetje denigrerend aan. De afstand tussen ons was te groot voor een conversatie van enige betekenis waardoor ik weer verder ging met wat ik die dag van plan was. Tot zover onze tweede ontmoeting en, zoals gezegd, er zouden er nog meer volgen.

Toen de deur van mijn favoriete studenten kroeg openging was zij de laatste die binnenkwam, hand in hand met een wel héél stoere knaap want hij had één been in het gips. Het dwong direct respect af en luidkeels maakte hij daar gebruik van. Het was haar vriend en zij was zijn verovering. Ik draaide me weer om en dronk mijn pilsje dat ik zojuist gewonnen had met een potje tafelfoetbal. Dát kon ik goed. Voor zover de derde ontmoeting. Er zouden er inderdaad nóg meer volgen.

Mijn nog maar korte vrijgezellenleven werd enkele weken daarna wreed verstoord. Door haar. Haar verkering was uit en ze had het op mij gemunt, maar dat had ik niet direct in de gaten. Zomaar ineens zaten we naast elkaar op een barkruk. In dat favoriete café. Ik hikkelde en stotterde op een dusdanig natuurlijke wijze dat ik indruk maakte. Ze kletste honderduit en dronk een stevig potje bier mee. Ze had een klinkende, mooie lach die me zowat van de barkruk sloeg. Ik hoopte maar dat ze me niet alleen maar aardig vond vanwege het bier, of mijn vaardige tafelfoetbalspel. Maar de genegenheid bleek van een spreekwoordelijke degelijkheid. De teerling was geworpen.

Ik schaamde me destijds al jaren voor het dragen van een bril waardoor ik een dankbaar object was voor het scheldgilde uit de buurt en op school.

Zij schepte er echter een onverzadigbaar genoeg in om over de rand van diezelfde bril naar mijn ogen te kijken. Ze vond mij een bril goed staan en ik keek verbaasd en verdwaasd naar die groenblauwe ogen. Ik was door het dolle heen omdat ze iets in me leek te zien en ‘verliefd’ was een te zwakke uitdrukking voor de bijna koortsachtige toestand waarin ik me de weken daarna bevond. Ik was totaal de kluts kwijt. Door weer en wind reed ik op mijn bromfiets naar allerlei plekken in de stad om haar te ontmoeten. Die groenblauwe ogen en die pronte borstjes.

Mijn vader, die ze uiteindelijk maar kort heeft gekend, werd een tijdlang, ook door mijn moeder die wel beter wist, voor het lapje gehouden door hem te laten denken dat ze het vriendinnetje van mijn jongste zusje was. Ook betuttelende stemmen in mijn vriendenkring vonden haar te jong voor mij. Ik had daar lak aan. Ik was verliefd... en hoe. Ik ging met haar op vakantie. In haar nauwelijks verhullende blauwe bikini bekoorde ze honderden Italianen in hun eigen land en ik was de trotse vriend die alles op afstand aanschouwde. Ik genoot ervan als ze die aandacht kreeg, zonder enige jaloezie. Die had ik gewoonweg niet meegekregen van mijn moeder. Ik wilde met haar samenwonen en spoedig betrokken we een klein appartement dat diende als liefdesnest en voorbereiding voor het wat serieuzere werk – later – met kinderen. Knuffelend, strelend, vrijend, kussend en soms bakkeleidend gingen we door het leven dat ons toelachte. We kregen twee prachtige kinderen die op hun beurt een met het leven stoeiende vader en een modelmoeder kregen. Ons gezin was met een meisje en een jongen compleet en de jongste was amper twee jaar toen ons mam, gesloopt door die niets ontziende ziekte, haar ogen sloot. Wat een onrecht. Eindeloos luisterde ik naar de tekst van Gilbert O'Sullivan's *Alone again*.

*To think that only yesterday,
I was cheerful, bright and gay,
Looking forward to, but who wouldn't do,
The role I was about to play
But as if to knock me down,
Reality came around*

*And when she passed away
I cried and cried all day
Alone again, naturally*

Ik lig in bed met dat boek van Renate Dorrestein dat ik langzaam neerleg. Ik kijk over de rand van mijn leesbril naar rechts. Ze kijkt me vragend aan.

‘Hm...wat is er?’ vraagt ze.

Over háár charmante leesbril kijken twee groenblauwe ogen me aan met een bijna spottende ondeugendheid en een onweerstaanbare prontheid.
‘Oh... niets,’ zeg ik, ‘ik moest aan jou denken.’
‘Oh...’ zegt ze en gaat met een glimlach verder met lezen.
Mam, ik heb je gevonden...

GESTOLEN ZONDAG

Haar hoofd voelt zwaar en systematisch gepijnigd aan. Niet zozeer door de beierende kerkklokken, amper een kilometer van haar luxe stadsappartement, maar eerder door het allesverzengende verdriet. Het heeft haar vandaag niet losgelaten. Teisterende gedachten zwermen als wespen rond haar hoofd. Het gezoem lijkt zelfs hoorbaar. Ze kijkt naar buiten, maar ziet niets. Er wordt op de muur gebonsd, maar ze wil het niet horen. De radio staat luid. Langzaam, als in een slow motion staat ze op. Met haar armen zwaarwegend langs haar lichaam zwaaiend loopt ze naar de schuifpui van haar balkon. Ze duwt de zware deur open. Het regent. Zelfs op haar inpandige loggia weet de wind haar nat te maken. Het deert haar niet. Ze voelt het niet. Ze strijkt door haar dikke haar dat zwaar en stroef aanvoelt door het stiefende regenwater. Heel ver beneden haar roept iemand iets, maar ze kan het niet verstaan. Ze zucht. Plotseling zwijgen de kerkklokken. Een beklemmende stilte slaat als een natte doek om haar heen. Haar T-shirt is al doorweekt. Haar tepels zijn erect voelbaar. Haar spijkerbroek heeft extra blauwtinten gekregen, haar voeten zijn nat en bloot. Ze ziet het allemaal, maar voelt het niet. Ze is verdoofd. Verdwaasd.

Een angstig gevoel bekruipt haar en ze loopt snel weer naar binnen. Ze struikelt over de hoge drempel. In het kooitje zit de kanarie dood op zijn stokje. Ze had toch helemaal geen kanarie? Haar kat is ook al maanden geleden weggelopen. Haar vriendin nog maar pas. Vandaag zelfs. Het is nu woensdag... of zondag, ze weet het niet meer. Haar tijdsbesef is verdwenen. Ze heeft zin om te gaan schreeuwen, maar beheerst zich. Een druk bouwt zich op in haar lichaam. De pijn wil naar buiten. Haar huid staat gespannen.

Ze loopt door haar woonkamer alsof het een museum is. Een tropisch museum.

‘Hallo!’ roept ze schor tegen het Afrikaanse masker dat Elsa heeft meegenomen van een van haar verre trips. Artsen Zonder Grenzen. Artsen zonder emotie zul je bedoelen, denkt ze. Haar appartement is bezaaid met exotische cadeautjes. Tokens van liefde. Verre liefde. Na lange omzwerving op hun plaats van bestemming.

Het masker grijnst vervaarlijk. Een aantal primitieve wapens ligt op het dressoirtje gedrapeerd. Ze hebben hun destructieve aard ingeruild voor een decoratieve.

‘Die mag je wel meenemen,’ had ze Elsa nog nageroepen. Tevergeefs. Ze was al vertrokken. Met haar minimum aan spullen. Geleerd van het vele reizen. “Traveling light”.

‘Aangenaam... Linda,’ spreekt ze tegen een volgend masker. Ook van Elsa. Vertrokken Elsa. Veel heeft ze niet meegenomen. Wel haar schitterende helderblauwe ogen en dat prachtige blonde haar, halflang tot op de schouder waar zij zo graag tegenaan hing op de bank wanneer ze weer eens gezellig thuis waren. Elsa dan. Zij, Linda, was altijd thuis. Het geluid van de radio stoort haar niet. Het leidt haar zelfs af van de pijn. De muziek is overgegaan in gesproken tekst. Ze heeft vandaag genoeg gepraat én geluisterd. Ze zet de radio uit.

‘Ik heb een ander,’ zei Elsa onverstaanbaar. Linda had aangedrongen op een verklaring omdat ze vond dat haar vriendin zich vreemd had gedragen. Vandaag zou het weer eens zo’n zondag worden waarop de wereld ver weg leek. Hun zondag. Maar deze zondag werd snel anders. Plotseling was de boze wereld heel dichtbij. Elsa keek bij de mededeling alsof het ging om een dubbele beenfractuur van een of andere Afrikaanse patiënt. Spalken en afvoeren naar het dichtstbijzijnde hospitaal. Volgende! Artsen zonder gevoel!

‘Ik vertrek morgen,’ zei ze er overbodig aan toevoegend met die vlakke stem waaruit alle emotie verdwenen was. Blijkbaar ook de hartstocht. En dat op hún zondag. Hun laatste zondag. Hoe had ze het zo kunnen plannen?

Ze waren elkaar tegengekomen tegengekomen op een opleiding psychologie. Zij, volslank figuur, donkere haren, de introverte, was werkzaam als onderwijzeres. Elsa slank, blond, de levendige flapuit werkte bij Artsen Zonder Grenzen. Ondanks, of misschien wel dankzij deze grote verschillen, klikte het meteen tussen hen en Linda genoot van de openheid en alertheid van Elsa. Zelf was ze traag en gesloten.

Supplementair, dat waren ze. En snel bevriend.

Hun vriendschap groeide gestaag en al spoedig had Linda het gevoel alsof ze alleen op de wereld waren. Elsa had een appartement in het centrum. Linda woonde meer in een rustiger gedeelte van de stad. Afhankelijk van hun uitgaansactiviteiten, sliepen ze beurtelings bij elkaar. Meestal bij Linda. Als vriendinnen. Vooralsnog.

Tot die zondagmorgen in mei, nu zowat een jaar geleden. Het was Elsa die ’s morgens een kussengevecht begon en al spoedig lagen ze naakt in elkaars armen. De vonk sloeg over en vriend en wel kwamen ze de verdere dag niet meer buiten het appartement. Hun lichamen hunkerden en genoten. Onbedaarlijk. Voor Linda was dit het antwoord op een lang, maar nooit uitgesproken verlangen. Ze had vlinders in haar buik, wel duizend en ging de volgende dag fluitend naar haar werk. Zo leefden ze een hele tijd, lang en gelukkig.

Een maand geleden vond Linda bij thuiskomst een briefje op het nog onopgemaakte bed. Elsa was plotseling vertrokken naar Namibië. Linda wist dat deze reis al lang in de pen zat, maar was wel erg verrast door dit

plotse en nogal anonieme vertrek.

“*Ben naar Namibië, Het moest, Tekort aan personeel, Sorry, Hou van jou, XXX. Bel wel,*” had ze stenochtig neergekrabbeld op een slordig afgescheurd blocnotevelletje. De stilte was oorverdovend. Even geen speelse zondagen. Even geen hartstocht. Even geen lichaam van Elsa. Een week later had Elsa nog steeds niet gebeld. Linda wist zich staande te houden met de wetenschap dat dit vaker voorkwam in hun beroep. Omdat ze vaak onder erbarmelijke omstandigheden in afgelegen dorpen moesten werken, ontbrak het hen vaak aan goede communicatiemiddelen. Ze hadden er vaak over gesproken dat zoiets ooit kon gebeuren. De werkelijkheid was harder.

Een belletje naar het kantoor van Artsen Zonder Grenzen bevestigde dat Elsa in een moeilijk bereikbaar gebied zat, maar dat Linda zich geen zorgen hoefde te maken.

Wat wisten zij daar nu van? Ze konden toch niet weten hoeveel ze van Elsa hield. En wat te zeggen van de pijn van het gemis? En die lege zondag? Het lege bed. De gestolen hartstocht.

Twee weken later belde Elsa eindelijk. Linda stond in de keuken een potje voor zichzelf te koken en was bijna verzuurd van eenzaamheid. Haar huid voelde droog. Haar emoties waren vlak.

‘Hallo Lin... versta je me?’ hoorde ze krakend in de verte.

‘Ja, ik versta je goed,’ schreeuwde ze in de hoorn van het toestel, blij dat ze de stem van haar lief weer hoorde. Haar hart accelereerde. Ze kleurde als een tomaat.

‘Ik ben nu in een streek gekomen waar de telefoon het eindelijk doet. Hoe is het met je?’ toeterde Elsa weer.

Haar stem was moeilijk te horen en op de achtergrond hoorde ze veel geroezemoes.

‘Ik mis je!’ schreeuwde Linda weer.

Ze voelde als het ware de zachte, behendige handen van haar vriendin weer over haar lichaam en de gulzige lippen waar ze maar wilde. Ze kreeg het er warm van.

‘Ik jou ook. Ik kom over twee weken weer naar huis. Er is wel iets dat ik je...’

De verbinding viel weg en een monotoon geruis pijnigde haar oor. Linda vroeg zich af wat Elsa nog had willen zeggen, maar de gedachte dat ze over twee weken weer bij haar zou zijn overheerste. Haar ziel juichte kreunend.

Die weken kropen zoals verwacht tergend langzaam voorbij. Na de zware beproeving juichte ze met heel haar hart toen Elsa, enkele tinten bruiner en broedmager, weer bij haar op de stoep stond. Op zondagmorgen nota bene. De knuffel was onbeheerst en hardhandig. Linda moest ervan

huilen, iets dat ze maar zelden deed. De liefde en het gemis waren heftig geweest.

Met een mengeling van ontzag en jaloersheid luisterde ze gulzig naar de verhalen van Elsa en kon haar ogen maar niet van haar afhouden. Ze verlangde naar de warmte en geur van dat getinte lichaam. Ze had zich zo verheugd op een nieuw kussengevecht.

De verdere dag echter leek Elsa haar te ontwijken en hoewel Linda begrip toonde voor de vermoeidheid van haar liefde, begon ze zich langzaam maar zeker ongerust te maken. Het tij wilde maar niet keren en ze begon voorzichtig om uitleg te vragen. Toen de langgekoesterde zondagmiddag aanbrak en haar hart openstond voor de opgezouten liefde van Elsa, kreeg ze de duidelijkheid waar ze al enige tijd om vroeg. Nota bene op hun zondag. Ze had een ander. De aansluitende mededeling dat ze de volgende dag zou vertrekken was de doodsteek. Ze had een mannelijke arts zonder grenzen ontmoet. En het was serieus. En ze kon maar één liefde aan.

Artsen zonder compassie!

‘En wij dan?’ had Linda wanhopig geroepen en had het hele gebouw bij elkaar willen schreeuwen, maar haar ingetogen karakter maakte dat ze haar geest direct op passief zette.

Ze had eigenlijk vragen willen stellen over “die ander”, maar realiseerde zich bijtijds dat ze de pijn van de details niet zou kunnen verdragen. Ze zweeg. En leed pijn. Veel pijn.

Elsa stelde voor de nacht op de bank of op de vloer te slapen.

‘Ben ik gewend,’ pochte ze.

De belachelijke foto van hen beide met de armen om elkaar in de Grand Canyon prijkt nog prominent aan de muur. Hun enige gezamenlijke verre reis. Elsa heeft de foto uit laten vergroten tot bijna posterformaat. Met die idiote baseball caps op. De verpletterende lach van Elsa overheerst de hele afbeelding. In het spiegelend glas ziet ze haar eigen silhouet. Gebroken.

Linda zet de radio weer aan.

“Dit is het nieuws van zondag de...”

Snel zet ze het toestel weer uit.

Harde muziek wil ze en niets anders. Dan maar niets.

Geen gepraat.

Geen nieuws in ieder geval.

Genoeg gehad vandaag.

Ze kijkt om zich heen en verbaast zich over de opvallend felle kleuren in haar appartement. Ze heeft ze nog nooit zo gezien. Nu wel. Het zal de pijn zijn die haar hart verschrompelt en haar ogen caleidoscopisch maakt.

‘Waarom Elsa, waarom? Waarom heb je mijn hart veroverd en daarna gebroken? Waarom?’ jammert ze door de lege kamer.

Ze wil huilen maar het lukt niet. De tranen zijn op. Ook die van vanmiddag zijn gehuild voor niets en niemand. Hoe hard kan iemand zijn

die geen passie meer voelt. Zo zakelijk en zo kil. Alsof je een knop omdraait.

Langzaam loopt ze weer naar buiten. De regen is nu druilerig en valt als een gordijn naar beneden. De regensluier hangt voor haar balkon waar Elsa zo graag op vertoefde. Zelf op tweehoog wonend, genoot Elsa altijd van het uitzicht op de dertiende verdieping van het appartement van haar. Zoals vandaag nog. Zelfs in de regen. Een soort afscheidsritueel.

Linda staat nu met haar heupen tegen de doorzichtige afscheiding van het balkon en laat een deel van het regengordijn over zich heen komen. Het water voelt lauw. Een beetje laf.

Beneden roept weer iemand. Het worden nu meerdere stemmen. Iemand gilt. Ze kijkt naar beneden en ze ziet de gestalte van Elsa. Haar vriendin heft haar linkerarm. Haar rechter houdt ze achter zich. Vreemd.

Linda zwaait terug. Elsa is ver weg.

‘Dag lieve schat van me. Je weet toch dat ik je niet missen kan?’ roept ze met een gebroken stem. ‘Dat weet je toch?’

Elsa zwaait nog steeds, ondanks haar eigenaardige en onnatuurlijke houding.

Linda verbaast zich over de grote hoeveelheid mensen die om haar vriendin staat.

En over het bloed.

‘Oh lieverd, ik kom eraan ...’

GEBROKEN AKKOORDEN

De stoelen in de woonkamer hadden respectvol gezwegen toen de eettafel sprak over de prachtige symfonische tonen die vroeger door het huis hadden geklonken. Het behang was sprakeloos geworden toen mijn vaders bariton de boventoon voerde en mijn moeder, tijdens zijn regelmatige afwezigheid, vaak in de keuken een sopraanachtige klaagzang aanhief met het geërfde kinderkoor zachtjes op de achtergrond. De zware schuifdeur met de geslepen glasruitjes verborg gregoriaans de mooie achterkamer die doorgaans alleen gebruikt werd wanneer er visite was. Daar stond een ribfluwelen zitbank die erg pianoforte klonk en de glazen in de servieskast zongen met hoge stemmen als een slavenkoor. Tijdens de gebruikelijke verjaardagsfeestjes acteerden de aanwezige gasten in een onsamenhangende opera waarbij niemand het hoogste lied van mijn vader kon overstemmen en elke zinnigheid ontbrak, terwijl mijn moeder prachtig en parmantig zweeg. Wij kinderen probeerden mee te zingen in de maat van onze ouders al was die er meestal meer uit dan in. Ook de slinger van de klok trachtte onvermoeibaar de juiste maat aan te geven als een roepende in de woestijn van stilte, terwijl ik zelf vaak probeerde er een totaal afwezige samenhang in aan te brengen, wat een ondankbare taak was gezien de permanent aanwezige kakofonie. Mijn voornemen om later zelf mijn eigen muziek te componeren, het te spelen op mijn manier en in mijn eigen tempo, was slechts een zwakke ondertoon die nauwelijks hoorbaar was, hooguit voor mijzelf. Een enkele keer klonk op de zondagmorgen de mooie zachte aanhef van het nieuwe servies in de achterkamer die er, zoals gezegd, was voor de visite die zich zelden liet horen. Maar bij tijd en wijle werd het de zondagskamer voor het gezin om reden van een betere akoestiek. Helaas gingen in de loop van de dag de melodieuze klanken over in een dreigend crescendo aanzwellen van zware vioolmuziek die aan Gustav Mahler deed denken, uitbarstend in een orkaan van lawaai ontstaan door de drank van Bacchus in mijn vader, die uiteindelijk mijn moeder en de zwanenzang van haar kroost definitief tot zwijgen bracht. Als de zwaar beschonken tenor het slaaplied niet meer had kunnen weerstaan en onsamenhangend snurkte, balsemde het mooie liefdevolle vioolspel van de stem van mijn moeder onze zielen waardoor we in staat waren de rest van de week onze partij mee te blazen in de muziek van de buitenwereld die altijd mooier klonk dan de onze. De gordijnen in het oude huis absorbeerden door de tijd heen alle valse tonen en verkleurden daardoor, gekwetst en gehavend en mijn vaders schommelstoel deinde nog lang na, nadat zijn vaste eigenaar de laatste adem had uitgeblazen als een moegestreden vocalist, zonder instrument,

zonder ritmegevoel en zonder oog en oor voor zijn familiale medemuzikanten. Mijn moeder wilde vanaf dat moment haar eigen deuntje neuriën en wenste de echo's van haar onderdrukking niet meer te horen. Ze verlangde naar een andere akoestische omgeving terwijl wij kinderen als valse katten miauwden om ons nest dat verloren dreigde te gaan. De natuur was sterk, sterker dan onze nestdrang en onze bijna ziekelijke verslaafdheid aan de dissonantie die na de dood van mijn vader nog verkrampd geïmiteerd werd door de aanwezige meubels met voorop de chique servieskast die het hoogste lied had met het namaakkristal en de daarbij behorende valse noten. Het protestlied van mijzelf klonk opstandig goed, maar ging volledig verloren in de door pijn en verdriet emotioneel gespierde aria van mijn moeder. Zij nam ook het dirigentenstokje over en componeerde een toekomstmuziek die veel belofde en ons zou omarmen. Het oude huis deed ook nog een aantal aandoenlijke pogingen om haar in de maat te krijgen als wilde het ons totale muziekstuk herschrijven. Te laat. Het was indrukwekkend om te zien hoe mijn moeder al verder was en niet eens meer luisterde, niet wilde luisteren. Ze had het al te vaak gehoord, altijd hetzelfde liedje met pijnlijke herinneringen aan het gevoel van het spelen van de tweede viool. Het was tijd voor een frisse wind met de daarbij behorende vrolijke klanken en vredige ondertoon. Muziek van een nieuwe tijd met de noten van de toekomst. Met nieuwe hoop. En zo geschiedde. De concertzaal van ons leven werd afgedankt en overgelaten aan een ander muzikaal gezelschap. Wij begonnen met het schrijven van een nieuwe compositie voor minder instrumenten en meer zang, naadloos passend in een nieuw onderkomen met de juiste akoestiek. Het zou een sonate worden van de verlichting van de geest waarin geen plaats was voor solisten, maar wel voor een harmonieus samenspel van individuele zangstemmen, vivace en vol onderling respect, met als resultaat een alleszins prettig in het gehoor liggend levenslied. Mijn moeder zou het nog vele gelukkige jaren uit volle borst zingen met een ongemeen heldere stem die ons aanspoorde om mee te doen zonder enige wanklank. Ik weet nog hoe de houten vloer bijna jammerend kraakte onder mijn voeten toen ik het lege huis letterlijk en figuurlijk de rug toekeerde en stellig de deur van mijn jeugd achter me sloot, een oorverdovende stilte achterlatend.

WERKELIJKE DROOM

Hij wist eigenlijk niet goed meer waarom hij naar het winkelcentrum was gelopen toen hij voor een etalage van een winkel naar binnen stond te kijken zonder iets te zien. Met zijn handen diep in zijn zakken liep hij verder en het viel hem wel op dat het druk was en dat de zon scheen. Hij ging wat meer rechtop lopen en besloot ervan te genieten.

Toen hij enige tijd zo had gelopen viel het hem op dat hij alleen maar vrouwen had gezien terwijl het een doordeweekse dag was waar normaal veel mannen aan het werk waren. Toen hij erop ging letten werd het zelfs frappant. Waar hij ook keek, alleen maar vrouwen. Hoewel hij niets tegen vrouwen had, integendeel, werd hij toch wat onzeker van deze situatie. Hij besloot maar eens op zoek te gaan naar een man, dat wil zeggen hij wilde eigenlijk wel eens een man zien lopen. Het zou hem gek genoeg geruststellen.

Toen hij er echt wat nerveus van begon te worden liep hij een winkelstraat in en een beetje vluchtend schoot hij een klein winkeltje binnen.

Hij bleef verbaasd staan op de deurmat. Het hele winkeltje stond vol met eten. Allerlei gerechten, warm en koud stonden uitgestald en de geur maakte hem hongerig. Ook waren er allerlei wijnen aanwezig, maar verder zag hij niemand. Hij riep eens, maar het bleef stil. Eigenlijk had hij best honger, maar er maakte zich een angst van hem meester. Misschien was het eten wel vergiftigd of was het een fata morgana. Voorzichtig ging hij met zijn vinger langs de dampende kip en likkend proefde hij dat het echt was en lekker smaakte. Toch durfde hij niets te nemen en langzamerhand werd hij steeds nerveuzer. Wie zou dit nu allemaal klaargemaakt hebben en voor wie? Vanuit zijn opvoeding en huidige gevoel kon hij het niet opbrengen om iets te proeven en haastig verliet hij het winkeltje om weer op te gaan in de uitsluitend vrouwelijke menigte. Hij liep nu met een snelle pas door het centrum en voelde zich steeds ongemakkelijker worden. Hij was al allerlei zijstraten ingelopen, maar hij leek zowaar de weg kwijt. Boven een grote dubbele deur stond op een bord "uitgang" en daar ging hij naar binnen. Met de deur achter zijn rug nog in de hand bleef hij staan en keek een duistere ruimte in. Toen zijn ogen gewend waren zag hij een gigantisch rond bed met daarop wel 100 kussens waartussen een groot aantal naakte vrouwen lagen gedrapeerd. Hij bleef versteend staan en kon zijn ogen niet afhouden van de vele mooie weelderige lichamen. Zijn vrijgezellenbestaan maakte dat hij niet veel vrijages had en het schouwspel van zoveel naakt vrouwelijk schoon maakte dat hij bloosde.

Hij kreeg een groot verlangen om zich tussen al dit moois te begeven, maar hij voeg zich af of dit wel zou mogen. Toen hij rondkeek zag hij verder niets en een aantal mooie blondines wenkten naar hem. Hij kreeg het nu echt warm en moest moeite doen om niet toe te geven aan zijn brandende verlangen om met een aantal van deze dames de liefde te bedrijven, maar een stem in hem verbood dat en met een ruk trok hij de deur weer open en rende naar buiten waar hij diep zijn longen volzoog om wat tot rust te komen. Hij was opgewonden, maar wel wat ongemakkelijk. Het leek wel of er steeds meer vrouwen in het centrum rondliepen en hij baande zich een weg door de menigte. Hij voelde zich moe worden en hij besloot door de glazen draaideur van een warenhuis te lopen. Plotseling stond hij voor een grote hal waar honderden bedden stonden uitgestald. Hij voelde alle energie uit zijn lichaam wegstromen en wilde op een van de bedden neervallen om te gaan slapen, want hij zou niets lieve doen dan dat. Maar hij deed het niet omdat hij vond dat hij dat niet kon maken. Hij wilde nog iets roepen, maar het leek wel of zijn keel dichtgeknepen werd en hij rende weer door de draaideur naar buiten. Tot zijn grote schrik zag hij niet alleen veel vrouwen lopen in het centrum, maar ze waren allemaal naakt. Hij zette het op een lopen en probeerde er niet naar te kijken. Struikelend viel hij een huis binnen waar hij direct een man zag op een stoel aan een tafel. De man gebaarde dat hij moest gaan zitten en hij nam plaats op een stoel tegenover hem en keek blij en verwachtingsvol naar zijn overbuurman.

De man schudde zijn hoofd en vroeg aan hem waarom hij zo'n haast had. Hij vertelde over zijn ervaringen met het eten, de vrouwen en de bedden en terwijl hij haast over zijn woorden struikelde werd de glimlach van de man steeds breder en hij schudde nog steeds met zijn hoofd. De man vertelde rustig dat al deze geneugten wel degelijk voor hem bestemd waren geweest. Het waren de invullingen geweest van zijn behoeftes. Zijn stem en adem stokten toen hij dit hoorde, bedacht wat hij allemaal gemist had en kreeg een ontzettende spijt.

Het gezicht van de man leek te veranderen en plotseling leek het alsof hij naar zichzelf keek. Hij zat voor een grote spiegel en zag zichzelf. Een beetje ongemakkelijk en onzeker liep hij weer naar buiten waar alles weer gewoon leek. Er liepen net zoals anders mannen, vrouwen en kinderen in allerlei leeftijden door het winkelcentrum en zij leken zich goed te vermaken.

Een prettig gevoel maakte zich van hem meester. Hij werd zich bewust van alles om hem heen en alles leek wel nieuw voor hem. Hij had het in ieder geval nooit zo bekeken. Voor een etalage stond een jonge vrouw in een zomerse jurk naar de kleding binnen te kijken. Hij liep op haar af en drukte een spontane zoen op haar mond en liep verder, de vrouw verbaas

kijkend achterlatend. Hij keek niet om, maar wist zeker dat ze nu moeite moest doen een glimlach te onderdrukken.

Dirk keek met enige medelijden naar de spelende kinderen in het beperkte en met een hekje afgemaakte grasveldje en dacht daarbij onwillekeurig aan het grote zandveld waar hij vroeger altijd op gevoetbald had. Hij zag zichzelf langs de trage dikke linksback flitsen op de tweedehandse voetbalschoenen en uit een onmogelijke hoek scoren. Hij glimlachte en de vrouw die hem tegemoet liep glimlachte terug, maar dat zag hij niet. Hij was met zijn gedachten in de tijd dat hij nog jong was en alles zo mooi leek, zo zorgeloos. Hij hoefde nergens aan te denken, geen financiële zorgen en geen angst voor de toekomst. Dat was nu wel anders. Hij herinnerde zich dat hij na een leuke ‘lagereschooltijd’ met een hele dikke boekentas en een hagelnieuwe fiets voor het eerst het terrein van de middelbare school op fietste. De school was immens groot en de leraren leken allemaal van die voorname mensen waar je direct tegenop keek. Ook dat was nu wel anders. De jeugd van nu behandelde het lerarencorps als hun gelijken, hoe durfden ze. Nee, hij had destijds altijd met ontzag gekeken naar de verschillende manieren waarop de leraren van toen hun sigaret, sigaar of pijp gewichtig in de klas rookten totdat het lokaal blauw zag. Hij kon de typische geur van de pijptabak van de geschiedenisleraar nog zo ruiken.

Aan de overkant van de straat liep een oude bekende die zijn aandacht probeerde te trekken om samen een kop koffie of een borreltje te gaan drinken, maar hij zag niets en de ander zag dat hij in diepe gedachten verzonken was.

Dirk herinnerde zich plotseling zijn eerste verliefdheid op een meisje uit een andere klas en voor wie hij allerlei gedichten had geschreven, maar er nooit toe gekomen was om ze haar te geven. De schoolfeesten waren altijd leuk al bleef hij altijd wat op de achtergrond, maar hij stond wel op een van de gemaakte foto’s die later in het schoolblad stonden. Hij glimlachte, dat waren nog eens tijden. Hij zag zich op een bromfiets naar school gaan toen hij met veel vallen en opstaan in de hogere klassen was gekomen. Maar ja, de school is een loopbaan en geen renbaan. Als ze een fuif hadden gehad dan brachten diegenen die een bromfiets hadden de meisjes naar huis en hij voelde nog de warmte van de handen in zijn zij van een van de meisjes die hij naar huis had gebracht. Soms zat er nog een kleine zoen aan. Dat werd dan de volgende dag in geuren en kleuren en met veel overdrijving aan de vrienden verteld.

Op de grond lag een briefje van 100 Euro, opgevouwen en door iemand verloren. De man achter hem had het in tegenstelling tot hem wel gezien, raapte het op en na wat rondkijken stak hij het in zijn zak en liep verder.

Dirk had niets gezien. Hij was nu bij de herinnering van zijn eerste pilsjes. In het begin was hij er een beetje ziek van geworden, maar al snel was hij opgenomen in het gilde van de drinkers en was het wat ruigere studenten leven begonnen. Dat waren nog eens tijden, kon hij die nog maar eens beleven. Toen hij even stopte voor een etalage stond naast hem een vrouw die met aandacht en interesse naar hem keek en ze probeerde met een schalkse glimlach zijn aandacht te trekken, maar Dirk was te diep in gedachten en te veel bezig met het ophalen van herinneringen die hij met een groot gevoel van spijt opnieuw probeerde te beleven. Hij herinnerde zich ook de blauwtjes die hij had gelopen en waarvan hij tegen zijn vrienden de volgende dag vertelde dat het een ruige avond was geweest. Zijn hart kromp ineem aan de keer dat hij door een knap meisje hartelijk was uitgelachen toen hij verteld had dat hij verliefd op haar was. Hij trok zijn kraag omhoog en liep met een snellere pas door en probeerde de nare herinneringen te verdrijven. Hij werd een beetje triest toen hij zich realiseerde dat dit allemaal verleden tijd was en dit nooit meer terug zou komen. Zijn huidige bestaan was er een van grote eenzaamheid, geldzorgen en angsten. Al wist hij niet goed waarvoor, maar hij had een permanent angstgevoel, vooral wanneer hij 's morgens wakker werd. Hij wist niet goed hoe hij rond moest komen van zijn uitkering en zijn vriendenkring was al aardig uitgedund. Vroeger had hij vrienden genoeg gehad en een glimlach verscheen op zijn gezicht toen hij dacht aan de vele stapavonden met veel plezier en nog meer bier. Dat waren nog eens tijden, nu stonden de jongeren in zalen met de muziek zo hard dat ze niet met elkaar konden praten.

Achter het raam van een klein restaurant probeerde iemand zijn aandacht te trekken om samen met hem een lunch te nuttigen, waarschijnlijk een oud-collega, maar hij zag het weer niet omdat hij in gedachten een tafelfoetbalspelletje won van een stel van een andere kroeg. Hij liep nu met een trotse tred door het centrum van de stad en maakte een klein hupje toen hij de winnende bal erin knalde. Zijn alleenstaande buurvrouw die zojuist de slagerij uitkwam zag dat en schudde haar hoofd. Ze vond hem zo'n aardige man en zou best wat meer tijd met hem willen besteden, maar ze werd zo moe van zijn verhalen over vroeger. Ze trok haar bloesje naar beneden waardoor haar nog steeds mooie lichaamsvormen goed uitkwamen, gooide haar licht grijzende haar naar achteren en trippelde onder een groot aantal mannelijke bewonderende blikken richting huis om daar lekker wat te eten te maken waarna ze met een vriendin op stap zou gaan. Een film kijken misschien. Zo'n moderne.

DE VERZEKERINGSAGENT

Het was in de tijd dat er nog allerlei kooplui langs de deur kwamen zoals de melkboer, de bakker, de kolenboer, de voddendoer en niet te vergeten de schillenboer. Zo kwam ook bij ons thuis de verzekeringsagent aan de deur, soms nog vaker dan de pastoor of de kapelaan. Al met al was het een druk gedoe aan de voordeur en omdat mijn vader niet erg fanatiek katholiek was moest met name de kapelaan aan de voordeur blijven staan. Ook de verzekeringsagent behoorde tot die categorie van de buitenblijvers, waarschijnlijk om een andere reden terwijl bijvoorbeeld de bakker regelmatig bij ons binnen een kopje koffie dronk.

De verzekeringsman kwam waarschijnlijk op tijdstippen dat het huishoudbudget het niet toeliet om ook nog eens de verzekeringspremie te betalen al kreeg je daar dan een heel mooi reçuutje bij. Ik vond het altijd boeiend hoe hij dat papiertje op een zeer gewichtige manier van zijn boekje scheurde. Eerst likte hij met zijn beschimmelde tong langs zijn dikke nicotinevingers om vervolgens het voornaam genummerde betalingsbewijs met een brede zwaai af te scheuren en te overhandigen aan mijn moeder alsof ze zojuist een grote loterij had gewonnen. Zoals gezegd was dit altijd een aanslag op het toch al smalle budget van de familie, tel daarbij zijn onooglijke uiterlijk en daarmee is verklaard dat mijn moeder meestal mij of mijn jongere zus naar de voordeur stuurde als hij zich weer meldde. Ik was altijd een beetje bang voor de dikke man in de vale versleten regenjas en gleufhoed en hij was zoals gezegd niet bepaald gezegend met een fraai voorkomen al deed hij erg zijn best om zo vriendelijk mogelijk over te komen.

In zijn opgezwollen rode hoofd stonden naast een aantal vetbulten ook twee ‘onooglijke’ bolle ogen die soms onafhankelijk van elkaar leken te draaien. Op de een of andere manier had mijn jongste zus minder moeite om naar de voordeur te gaan als hij belde en ik hield het erop dat zij te klein was om al dat vreselijke in zijn gezicht te kunnen waarnemen. Nu hadden wij thuis de gewoonte om al die lieden die op regelmatige basis aan de deur kwamen een bijnaam te geven die in sterk verband stond met hun uiterlijk. Weinig vleiend en charmant, ik geef het toe, maar we hadden er niet minder plezier om. Er was geen leuker vermaak dan met de pet van mijn opa de schillenboer na te doen in zijn loop waarmee hij de bijnaam ‘Wammes Waggel’ had verdiend. Mijn zusje schaterlachte het uit als ik samen met mijn moeder het gezicht van de melkboer imiteerde en hij moest het doen met ‘Die Slome’ waarschijnlijk omdat hij vaak vergat de rekening bij te schrijven waardoor we regelmatig onrechtmatig gratis melk dronken die daarom zeker niet minder smaakte, in tegendeel zelfs.

Zo moest ook de verzekeringsagent er regelmatig aan geloven en niet geheel onlogisch ging hij bij ons verder door het leven als ‘De Bol-oog’. Hoe kwamen we erop.

De vale regenjas lukte nog wel en zijn omvang werd nagebootst met een aantal kussens maar vooral zijn bolle ogen imiteren viel ons erg moeilijk, dat weet ik nog wel.

Het was op een mooie zomerdag dat ik met mijn zusje en mijn moeder buiten in de tuin zat te genieten van koude ranja met ijsklontjes in een bierglas van mijn vader want dat waren de grootste glazen die we in de kast hadden.

Het was zo’n typische woensdagmiddag waarop alles klopte.

Toen de bel ging keek niemand verrast op want die ging zoals al gezegd wel vaker en het zou nu wel eens de kapelaan kunnen zijn want die kiende het vaak zo uit dat wij wél en mijn vader niet thuis was. Mijn zusje sprong op en rende naar de voordeur. Ik keek naar mijn moeder die met haar ogen dicht genoot van de warme zon en de serene rust in de achtertuin. De wereld leek voor ons geheel vredig met die typische sfeer van een warme vrije middag in de vroege zomer.

Ik zal nooit vergeten hoe de gelaatsuitdrukking van mijn moeder in een fractie van een seconde veranderde in een grimas van schrik, ellende en verwarring toen mijn zusje vanuit de opening van de voordeur krijste: “Maaaaam, de Bol-oog is aan de deur!”.

Waarschijnlijk waren wij een van de eerste families destijds die erop stond dat de verzekeringspremie voortaan via de giro automatisch overgemaakt zou worden.

Ik kwam de man jaren later nog eens tegen in de straat en het leek wel of zijn ogen nog boller stonden dan voorheen en ondanks alles tikte hij tegen zijn vale hoed en produceerde een grijns die zijn groene glanzende tanden blootlegde. Ik huiverde, groette terug en liep haastig door met een onderdrukte glimlach.

Hij trommelde met zijn vingers ongeduldig op het stuur. Hij had over een half uur een afspraak en stond in een file. Het zag er een beetje hopeloos uit en hij was al begonnen allerlei smoesjes te verzinnen. Feit was dat hij te laat van huis was vertrokken. De volgende afslag zou hij nemen om misschien een korte route binnendoor te vinden.

Hij gaf vol gas toen hij over een kleine smalle landweg reed en zag tot zijn ergernis dat zijn navigatiesysteem volledig uitviel. Ook dat nog. Plotseling zag hij een ouderwetse boerenkar voor zich opdagen die hij niet voorbij kon komen op de smalle weg. Opnieuw nam hij een zijweggetje en vol gas reed hij enkele kilometers weg zonder iemand tegen te komen. Vreemd. Plotseling begon de auto te schokken en tot zijn ontsteltenis zag hij dat zijn benzine meter op nul stond. Dat kon er ook nog wel bij. Nijdig smeed hij zijn deur dicht en terwijl hij met de afstandsbediening nonchalant de auto op slot deed keek hij wild rond, zoekend naar een pompstation, maar er was helemaal niets te zien. Een uitgestrekt veld met bloemen en de weg die daar doorheen slingerde.

Hij vloekte hartgrondig en begon te lopen. Er zou toch wel een dorp of boerderij in de buurt zijn.

Nadat hij al een kwartiertje gelopen had en zijn bloeddruk alleen maar gestegen was, zag hij de boerenkar waar hij zojuist achter zat op een vijftig meter afstand aankomen vanuit een zijweggetje. Hij was dus blijkbaar niet veel opgeschoten. Terwijl op zijn mobiele telefoon tevergeefs probeerde zijn afspraak te bereiken, zwaaide de man op de kar naar hem en lachte.

Eigenwijs als hij was wilde hij de weg zelf vinden. Maar toen de kar al even achter hem reed met een snuivend paard ervoor, besloot hij toch maar naar de weg te vragen. De man bleek een totaal onverstaanbaar dialect te spreken zodat hij buiten een vriendelijke glimlach niets opschoot met dit contact.

Toen hij hijgend en hevig transpirerend even later een dorp bereikte keek hij vol ongeloof naar de huizen. Dat moest een of andere tentoonstelling zijn van de Middeleeuwse tijd. Er liepen veel mensen rond, ogenschijnlijk allemaal blij, want iedereen lachte. Hij vroeg aan een vrouw die met haar kind langskwam of ze misschien wist hoe laat het was, want zoals alle andere technieken liet die van zijn horloge hem ook in de steek. Ook de vrouw lachte breed, maar ook zij brabbelde een voor hem onverstaanbaar dialect.

Hij liep maar weer door en hij probeerde een pompstation of een winkel te vinden, maar hij zag niets.

Plotseling zag hij iets wat op een winkel leek waar hij naar binnen ging. Het bleek een bakker. Omdat hij honger had gekregen wees hij een klein broodje aan en toen hij wilde betalen keek de bakker glimlachend naar zijn aangereikte briefje van tien en maakt een gebaar van 'laat maar zitten'. Hij had geen zin om lang met deze mensen te discussiëren, liep de winkel uit verder de straat in. Toen hij een kleine kerk zag keek hij onwillekeurig naar de toren waarop een klok volledig ontbrak. Toen hij om zich heen keek begonnen een aantal dingen op te vallen. Er reden helemaal geen auto's en er waren nergens stoplichten. Ook zag hij nergens reclame en het leek of iedereen tevreden onderweg was naar iets. Maar waar naartoe?

Hij keek een beetje nieuwsgierig bij enkele huizen naar binnen en zag gezellige woonkamers. Maar er ontbrak iets. Dat hier niet veel computers zouden zijn dat kon hij zich voorstellen. Maar hij zag ook nergens een televisie. Zelfs zijn oom Karel in een klein gehucht net buiten de stad waar hij woonde, had er een. Maar hier zag hij er geen.

Hoewel iedereen aardig naar hem glimlachte had hij toch wel behoefte om te weten waar hij in godsvredesnaam terecht was gekomen.

Maar wat hij ook probeerde, hij kon het lokale dialect niet ontcijferen. Plotseling voelde hij een hand op zijn schouder en toen hij zich omdraaide zag hij een mooie vrouw van middelbare leeftijd. Ze zei niets maar gaf hem een enveloppe en streelde liefdevol over zijn wang. Hij begon er een beetje van te blozen. Dat had hij ook altijd als zijn moeder hem wilde knuffelen.

Toen hij iets aan haar wilde vragen was ze alweer weggelopen en hij stond een beetje wezenloos te kijken met de enveloppe in zijn hand.

Voorzichtig keek hij erin en trok een perkamentachtig vel papier uit. Het bleek een boodschap voor eventuele bezoekers van het dorp en hij begon nieuwsgierig te lezen. Hij was aangekomen in een dorp dat geen naam had en waar iedereen gelijk was, geen moderne techniek was en waar geen tijd bestond. Hij schoot in zijn lach. Geen tijd. Hij keek weer rond en realiseerde zich dat hij nog geen klok gezien had.

Toen hij verder liep dacht hij na over de gevolgen van het niet nakomen van zijn zakelijke afspraak en voelde zich misselijk worden.

Het contrast tussen zijn ellende en de tevredenheid die alle mensen hier uitstraalden werd nu wel erg groot. Kon hij maar net als hen leven. Zonder agenda, zonder planning, zonder zorgen.

Hij keek achter op het vel papier dat hij gekregen had en zag dat er nog meer geschreven stond.

Wees welkom in onze gemeenschap en nksh kk mjhdi olk. Gek, de rest kon hij niet lezen.

Een wat oudere man liep voorbij en groette hem. Toen hij verder wilde lopen realiseerde hij zich dat hij de man letterlijk had verstaan en snel keerde hij om, de man achterna.

Toen hij hem ingehaald had begon hij omslachtig te vertellen wat hem allemaal overkomen was en de man antwoordde rustig dat hij dat allemaal wel wist. Plotseling viel het hem op dat hij andere mensen van het dorp nu ineens wel kon verstaan. Hij voelde zich nu heel kalm worden en toen de man een hand op zijn arm legde leek het wel of hij ging flauwvallen.

Toen hij even met zijn ogen knipperde en rustig ademde ging het weer beter en hij wilde verdergaan met zijn verhaal, maar hij kon zich niet meer herinneren wat hij aan het vertellen was. Op de een of andere manier vond hij het ook niet zo erg en ineens viel hem de schoonheid van het dorp op. Veel bloemen, prachtige gevels van de huizen en de mooie klederdracht van de mensen. Hoewel hij niet wist hoe laat het was en welke dag van de week raakte hij niet in paniek. Een zalige rust maakte zich van hem meester en als op een wolk liep hij verder nadat hij de man de hand had geschud.

De zon scheen heerlijk warm op zijn lichaam toen hij breed lachend doorliep zonder een bestemming te hebben. Terwijl hij genoot van alle mooie dingen in het dorp genoot hij van alles wat hij nu zag. Hij deed geen poging zich iets te herinneren en maakte zich geen enkele zorg over de dag van morgen. Hij begon te fluiten en dacht aan een tekst van Robert Hastings.

*"Relish the moment" is a good motto,
especially when coupled with Psalms 118:24:
"This is the day which the Lord hath made:
we will rejoice and be glad in it."*